

Stilheid en vertrouwen

In stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn. Jesaja 30:15

Susanne zat op de bank en wrong haar handen in stil verdriet. Zij kon niet meer denken; niet horen wat de goed bedoelende buurvrouwen zeiden; ze zei steeds maar stilletjes voor zich heen: "Hij is dood... dood... dood."

Enkele uren geleden had zij het bericht ontvangen. Zaterdagmiddag was het. Juist voor het eind van de werkweek was het gebeurd. Hij had als arbeider gewerkt aan de spoorlijn. Zijn collega's wisten ook niet hoe het gebeurd was... De locomotief was te snel de bocht om gekomen...

Het eten stond nog op tafel dat zij voor haar man had klaargemaakt. Twee kinderen van zes en acht jaar zaten in een hoek en huilden. Susanne verzuchtte als een automaat steeds weer: "Ach God, waarom? Waarom? Waarom? – En geen woord meer als afscheid! – En de kinderen! – Ach God, waarom? waarom?"

In hun radeloosheid hadden de buurvrouwen de dominee laten halen. Nu zat hij naast Susanne op de bank. Lange tijd zat hij zwijgend. Hij voelde dat in dit omgewoelde hart geen woord binnen zou dringen. Hij wachtte. De burens hadden zich teruggetrokken. De klok tikte regelmatig onverbiddelijk door. "Mevrouw Mulder," begon de dominee eindelijk, "over u is ook in de Bijbel geschreven."

"Ja, nu wilt u mij ook nog een vrome tekst geven", riep de radeloze vrouw uit. "O, ik heb vroeger mijn Bijbelverzen goed geleerd; ik ken ze allemaal nog:

Alle dingen werken mee ten goede die God liefhebben...

Wie de Heere liefheeft, die tuchtigt Hij...

"Ik kan ze zo opdreunen", bijna spottend klonk het door de stille kamer. "Maar als iemand zoiets ergs overkomt als mij!?"

"Nee, mevrouw Mulder, deze teksten wilde ik nu niet tegen u zeggen, maar luister eens wat een man schreef die in een zelfde situatie zat als u:

"Watervloed roept tot watervloed, terwijl Uw waterkolken bruisen; al Uw baren en Uw golven zijn over mij heen gegaan." (Psalm 42:8)

"Ja, dat is het, alle golven slaan over mij heen en ik heb geen vaste grond meer onder de voeten. Ik kán niet meer leven. Wat moet er van mij en mijn kinderen worden?"

"Er ligt nu een zware taak op u: stil worden."

"Ik kan dat niet, ik kan dat niet. Als u eens wist, hoe het in mij stormt!" En opnieuw barste zij in huilen uit; maar het was meer het huilen van een oververmoeid kind. "Ik zal morgen terug-

komen, mevrouw Mulder. In dit liedboek staat een aansprekend vers dat ik zal voorlezen:

Elk uur, elk ogenblik steun ik op U;
Uw Woord alleen, o Heer', vertroost mij nu.
Mijn ziel heeft U steeds nodig, elk uur, elk
ogenblik!
O zegen mij, mijn Heiland! Tot U kom ik!"

De volgende morgen ontving Susanne de dominee met enkele vragen: "Geloofst u, dominee, dat er in mijn nacht nog een licht is?"

"Jazeker geloof ik dat, maar ik kan het u niet geven, uzelf kunt het niet aansteken – alleen God kan dat. Maar we hebben twee hulpmiddelen gekregen: ten eerste kunnen wij luisteren of wij in de nacht Gods stem horen en ten tweede mogen wij vanuit de nacht tot Hem roepen. Maar deze twee dingen kunnen we pas als ons hart rustig geworden is. Daarom zei ik gisteren tegen u dat stil worden uw belangrijkste en moeilijkste opgave is. Ik weet dat de golven steeds weer over u heen zullen slaan wanneer u alleen bent; daarom hebt u een bepaald Woord van God nodig. Leer Psalm 62 bidden. Die gaat over iemand die geleerd heeft stil te worden en stil te zijn."

De begrafenis was voorbij. De plichten van het dagelijks leven riepen weer. Susanne kookte, waste en zorgde voor de kinderen. Maar het was toch heel anders. Zij wachtte, wachtte elke dag op haar man. Dagelijks kwam de pijn opnieuw. Toen de tranen weer eens stroomden, schoot haar het woord van de dominee over Psalm 62 te binnen.

Zij was de Psalm gaan lezen, maar het had eerst niets met haar gedaan. Meteen bij het eerste vers was zij gestopt: "Zeker, mijn ziel is stil voor God; van Hem is mijn heil." Dat kon zij niet zeggen. De hulp die zij steeds zocht, die kwam niet. Hoe vaak had zij al in haar hart overwogen: alleen als hij terug zou komen, zou ik geholpen zijn. Zo was zij tot op vandaag in haar hart eenzaam en zonder troost gebleven.

Maar toen de kinderen 's avonds in bed waren en zij zo alleen zat, dreef iets haar om de Bijbel nog eens open te slaan, die zij op hun trouwdag hadden gekregen.

Zij las heel Psalm 62 door. Bij het twaalfde vers bleef zij steken. Daar stond iets wat zij tot nu toe over het hoofd had gezien. Dat God alléén machtig is. "God – alleen – machtig", zachtjes sprak zij die woorden voor zichzelf uit. Dan had God het recht om een leven te nemen... dan mocht geen mens vragen: Waarom doet U mij dat aan...? Dan wordt een mens heel klein en God oneindig groot.

Op deze avond erkende Susanne voor de eerste keer dat God een heilige God is, dat Zijn wegen recht zijn en dat Hij ons op onze vragen helemaal geen antwoord hoeft te geven.

Totaal verslagen wilde zij haar Bijbel sluiten toen haar oog bij het sluiten op het schutblad voorin viel. Daar stonden hun beide namen en de trouwtekst:

Vrees niet, want Ik heb u verlost, Ik heb u bij uw naam geroepen, u bent van Mij! (Jesaja 43:1)

Zojuist had zij niet alleen het Boek, maar ook haar hart willen sluiten, maar juist toen greep deze tekst haar als de hand van een goede vader.

Vrees niet... Ik ken jou! Ik weet wel van de nacht in je leven! Je bent van Mij. Kom, laat je door Mij helpen... Dit woord begon in haar te leven en kreeg een geweldige kracht. Susanne mocht ervaren dat God uit het donker daarmee tot haar sprak. Dat was haar eerste stap op de weg naar de "God van alle vertroosting", de machtige God, Die helpt.

Vragen beantwoorden wij graag vanuit de Bijbel.

Bestel gerust meer exemplaren
van deze bemoedigingsbrief!

Lees de Bijbel, Gods Woord -
de waarheid en het leven!

Stichting Vreugde Bereiden

Bemoediging in ziekte, lijden en eenzaamheid

www.stg-vreugde.nl

ANBI-stichting; statutair gevestigd te Boskoop

Postadres voor informatie, bestellingen van pakjes e.d.:
Zuilenesstraat 20, 7101 BC Winterswijk; admin@stg-vreugde.nl
Tel. 06-83183883 of 06-83392184